

Arrest

nr. 41 502 van 9 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 12 september 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verliet Dagestan en de Russische Federatie in november 2003. U reisde, samen met uw minderjarige dochter, naar België waar u op 13 november 2003 aankwam en dezelfde dag een asielverzoek indiende.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal begin augustus 2003 op initiatief van uw echtgenoot een Tsjetsjeens rebel in uw huis te hebben opgenomen. Enkele dagen na diens vertrek vielen militairen en politie uw woning binnen. Uw echtgenoot werd geslagen en meegenomen. Uw woning werd doorzocht. De volgende dag werd uw echtgenoot vrijgelaten. Twee dagen later werd uw man opnieuw meegenomen. Nadat hij dankzij zijn moeder werd vrijgelaten, verdween hij. Sinds de verdwijning van uw echtgenoot werden er nog verschillende huiszoekingen uitgevoerd in uw woning.

Begin september 2003 werd u na een inval meegenomen en tot 's nachts vastgehouden. U werd ondervraagd over de activiteiten van uw echtgenoot en gemarteld. Na de martelingen ondertekende u

onbekende documenten. Na uw vrijlating dook u gedurende een maand onder bij uw vader waarna u naar een nicht trok. Ondertussen werd u nog steeds gezocht. Uiteindelijk besloot u de Russische Federatie te verlaten.” Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na het gehoor in het kader van de procedure ten gronde moet worden gesteld dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging kan worden weerhouden.

Zo slaagde u er voor het Commissariaat-generaal niet in aannemelijk te maken dat u na uw vrijlating in september 2003 zou zijn ondergedoken zoals u beweerde.

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u immers na uw vrijlating een dag bij uw vader te hebben verbleven waarna hij u onderbracht bij een vriend te Sivoch, Dagestan. Na uw verblijf daar dook u onder te Edyl Atar (DVZ, punt 42).

Tijdens het gehoor ten gronde stelde u echter een maand te Khabala te hebben verbleven vooraleer u naar Edyl Atar trok (CGVS, ten gronde, p.2).

Bovendien slaagde u er niet in de familienamen te geven van de familie waarbij u gedurende een maand verbleef te Edyl Atar (CGVS, ten gronde, p.2) hetgeen onwaarschijnlijk is indien men gedurende een maand bij een gezin verblijft.

Verder legde u voor het Commissariaat-generaal ongeloofwaardige verklaringen af in verband met de inval in uw woning naar aanleiding van de eerste arrestatie van uw echtgenoot waarbij alle originele identiteitsdocumenten van u en uw gezin in beslag zouden zijn genomen. De politie, zo verklaarde u tijdens het gehoor in dringend beroep, nam een map in beslag waarin uw paspoort, de geboorteakte van uw kind en uw rijbewijs zich bevonden (CGVS, dringend beroep, p.2). U stelde verder in dringend beroep dat de originelen van de documenten, waarvan u een kopie voorlegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken, eveneens in augustus 2003 werden meegenomen (CGVS, dringend beroep, p.2). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat eveneens het rijbewijs, het militair boekje en het paspoort van uw echtgenoot in beslag werden genomen (DVZ, punt 42). U beschikte op het ogenblik van de inbeslagname reeds over een kopie van de geboorteakte van uw dochter (CGVS, dringend beroep, p.2), een document dat u in het kader van uw asiolverzoek voorlegde.

Uit de door u voorgelegde geboorteakte van uw dochter blijkt echter dat het een op 19 september 2003 gelegaliseerde kopie betreft. Aangezien een gelegaliseerde kopie enkel geldig kan worden genomen van een origineel document blijkt hieruit dat u op 19 september 2003 wel degelijk nog over het origineel van de geboorteakte beschikte, hetgeen de geloofwaardigheid van uw bewering over de inbeslagname van uw documenten en de omstandigheden waarin dit gebeurde op ernstige wijze ondergraaft. Voorgaande vaststelling kan eveneens worden gemaakt over de huwelijksakte die u voor het Commissariaat-generaal voorlegde aangezien hierop eveneens op 19 september 2003 een stempel werd aangebracht van legalisatie van een kopie terwijl het document reeds in augustus 2003 werd afgenomen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat u slecht weinig concrete informatie kon geven over de Tsjetsjeense rebel die in augustus 2003 gedurende een week in uw woning zou hebben verbleven. Tijdens het gehoor in dringend beroep kwam u immers niet verder dan twee versies van de voornaam van de man (CGVS, dringend beroep, p.3). Waar de man vandaan kwam of wat zijn familienaam was wist u niet te vertellen, terwijl u wel voor hem kookte en gesprekken met hem voerde (CGVS, dringend beroep, p.4) en hem onderdak verschaftte ondanks de ernstige risico's die dat met zich meebracht.

Over de door u voorgelegde convocaties moet worden gesteld dat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan aangezien u geen enkel bewijs kan aanbrengen voor uw bewering dat de convocaties wel degelijk vanuit Dagestan naar België werden opgestuurd via de post. Dit terwijl u de omslag waarin de documenten naar België werden gebracht in uw bezit had (CGVS, p.3).

Na voorgaande vaststellingen kan er in uw hoofd niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u voorgelegde documenten –uw geboorteakte en huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter en twee convocaties- kunnen voorgaande conclusie niet wijzigen.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift van 20 juli 2005 dat (zie p. 3) dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 juli 2005 een beslissing nam houdende de erkenning van de status van vluchteling.

Zij verduidelijkt dat zij tegen deze beslissing beroep instelt.

Zij voert in haar verzoekschrift verder een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 52 en 62 van voormelde wet van 15 december 1980, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ook haalt verzoekster in haar verzoekschrift in hoofde van de Commissaris-generaal machtsmisbruik, rechtsweigeren en een manifeste beoordelingsfout aan.

Zij stelt verder dat de Commissaris-generaal, door het nemen van de bestreden beslissing, artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 heeft geschonden. Zij stelt dat immers, door de Commissaris-generaal, noch haar identiteit, noch haar Tsjetsjeense origine, in vraag wordt gesteld, en de Commissaris-generaal er bovendien niet in geslaagd is de verschillende elementen aan de basis van haar asielse status te ontcrachten.

Zij stelt dat de Commissaris-generaal niet bewijst dat zij over een intern vluchtalternatief beschikt en verwijst verder naar mensenrechtenrapporten, in concreto het jaarrapport 2004 van "Amnesty International" en het rapport van 25 maart 2004 van de "Commission des migrations, des réfugiés et de la population du Conseil de l'Europe", naar een aantal arresten van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen en naar de UNHCR-proceduregids, om te stellen dat er gevallen kunnen zijn waarin, rekening houdend met bepaalde specifieke omstandigheden waarin een bepaalde groep (ras, sociale of religieuze) zich bevindt, het enkele feit te behoren tot deze groep de vrees voor vervolging rechtvaardigt, en dit voor de Tsjetsjeense burgers in de Russische Federatie het geval is.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing betreft, laat verzoekster gelden dat zij hiermee niet geconfronteerd werd bij het Commissariaat-generaal en beweert ze dat dit een schending uitmaakt op het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen aangaande haar verblijf na haar vrijlating in september 2003, meent zij dat deze totaal irrelevant zijn bij het onderzoek van haar vluchtrechtsstatus. Zij beweert dat deze geen betrekking hebben op de kern van het probleem en verklaart dat indien zij met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd zou zijn geworden, zij had kunnen uitleggen dat zij één nacht bij haar vader had verbleven, één maand in Sivoch en één maand in Edyl Atar.

Wat de gelegaliseerde kopie betreft van de door haar voorgelegde geboorte- en huwelijksakte, laat zij wederom gelden dat zij niet werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. Zij beweert in haar verzoekschrift dat haar schoonmoeder contact heeft opgenomen met een notaris en dat deze laatste mits betaling, een stempel tot legalisatie op de kopie heeft gezet zonder het origineel gezien te hebben. Zij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie die stelt dat dergelijke documenten door corruptie kunnen bekomen worden.

Verzoekster laat aangaande haar onwetendheid over de Tsjetsjeense rebel gelden dat de Commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat vrouwen een ondergeschikte rol hebben in de Tsjetsjeense samenleving en met het feit dat de mentale toestand van een kandidaat-vluchteling een verklaring kan zijn dat hij/zij bepaalde zaken verborgen houdt.

Tenslotte merkt verzoekster op dat het absurd is dat de Commissaris-generaal noch de authenticiteit noch de geldigheid van de door haar voorgelegde convocaties erkent.

2.2. De Raad is van mening dat de advocaat van verzoekster zich vergist als zij in haar verzoekschrift stelt dat verzoekster bij beslissing van 7 juli 2005 van de Commissaris-generaal als vluchteling werd erkend.

De Commissaris-generaal nam lastens verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus.

De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste

aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

Voor zoveel als nodig wijst de Raad er op dat de richtlijnen in het boek "UNHCR, Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié" geen bindende kracht hebben, maar indicatieve richtlijnen bevatten.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad merkt verder op dat verzoekster niet aantoont welk beginsel van behoorlijk bestuur geschonden zou zijn; het is niet aan de Raad op zoek te gaan naar wat verzoekster bedoelt.

Ook toont zij niet aan op welke manier de Commissaris-generaal machtsmisbruik of rechtsweigering zou gepleegd hebben of hoe de zorgvuldigheidsplicht en artikel 52 van voormelde wet van 15 december 1980 zou geschonden zijn; de Raad gaat hier bijgevolg niet verder op in.

De Raad benadrukt dat een verwijzing naar algemene rapporten, in concreto het jaarrapport 2004 van "Amnesty International" en het rapport van 25 maart 2004 van de "Commission des migrations, des réfugiés et de la population du Conseil de l'Europe" niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in

haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. Wat de grief van verzoekster betreft dat de Commissaris-generaal niet bewijst dat zij over een intern vluchtalternatief beschikt, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is niet aan de Commissaris-generaal om hiaten op te vullen.

Wat verzoeksters aangehaalde schending betreft op het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, merkt de Raad op dat deze confrontatie geen verplichting is maar slechts een principe betreft.

Artikel 17, §2 stelt immers: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de verklaringen door hem gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient hij in principe de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."

In acht genomen wat voorafgaat blijkt dat verzoekster in haar verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoeksters relaas niet voor waar worden aangenomen.

Aangaande verzoeksters onwetendheid over de Tsjetsjeense rebel, merkt de Raad op dat verzoekster door een coherent relaas en door kennis van de relevante elementen ervan, de waarachtigheid van dit relaas dient aannemelijk te maken.

In casu heeft de Commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoekster bijzonder weinig gegevens kon verstrekken met betrekking tot de rebel die zij onderdak had verschaft, hoewel deze rebel, volgens haar verklaringen, een week in haar woning zou hebben verbleven en zij gesprekken met hem zou gesproken hebben. Redelijkerwijze kan dan ook van verzoekster verwacht worden dat zij met betrekking tot deze rebel, die de aanleiding vormt voor de door haar aangehaalde problemen en de vlucht uit haar geboorteland, enige toelichting kan geven. Haar gebrek aan kennis betreft de kern van haar asielrelaas doet haar geloofwaardigheid teniet.

Wat betreft de gelegaliseerde kopie van de geboorteakte repliceert verzoekster dat aangenomen wordt dat in Tsjetsjenië documenten afgeleverd worden middels een systeem van algemene corruptie.

Dit verweer tegen het besluit in de bestreden beslissing om tot het bezit van haar documenten te komen, wordt niet gevolgd; verzoekster legt eerst een document tot staving voor én wanneer dan later blijkt dat het ingaat tegen haar verhaal, haalt ze een toestand van corruptie aan om dan die bewijswaarde -tegen haar- van hetzelfde document teniet te doen.

Aangaande de stelling van verzoekster dat de Commissaris-generaal noch de authenticiteit noch de geldigheid van de twee neergelegde convocaties aanvecht, leest de Raad in de bestreden beslissing *"dat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan aangezien u geen enkel bewijs kan aanbrengen voor uw bewering dat de convocaties wel degelijk vanuit Dagestan naar België werden opgestuurd via de post. Dit terwijl u de omslag waarin de documenten naar België werden gebracht in uw bezit had (CGVS, p.3)."* ; daaruit blijkt duidelijk dat de Commissaris-generaal terecht bewijswaarde aan die documenten ontzegt.

De Raad wijst er ten slotte op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan verzoekster asielrelaas geen geloof worden gehecht; de Raad schaart zich achter de motivering van de bestreden beslissing. Een ongeloofwaardig relaas dient niet

getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Van verzoekster kan de vluchtelingenstatus niet worden erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster brengt ook geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Verzoekster brengt ook geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE